

at han med Hensyn til Spørgsmaalet om Kornordningen for det kommende Høstaar er klar over, at dette Spørgsmaal maa fremskyndes saa hurtigt som muligt, hvis det skal kunne ordnes og løses paa en tilfredsstillende Maade.

Medens jeg altsaa ikke har yderligere at tilføje med Hensyn til de Spørgsmaal, jeg har fremdraget vedrørende Indenrigsministeren, maa jeg gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister udtalte sin Forundring over, at jeg her i Dag var kommet ind paa en Omtale af Jernbanernes Driftsunderskud, idet det jo er et Spørgsmaal, der for nogle faa Dage siden var drøftet ved Behandlingen af den da foreliggende Skattelov. Naar jeg har omtalt dette sørgelige Resultat af Statsbanernes Drift i det sidste Finansaar, har jeg ikke gjort det, fordi jeg har overdreven Lyst til at beskæftige mig med dette svage Punkt i Regeringens Politik; men naar vi her ved Tillægsbevillingsloven behandler Hovedresultatet af Statsbanernes Drift for det sidste Finansaar og ser, at det er saa daarligt, som Tilfældet er, er det næsten en Nødvendighed, at man beskæftiger sig lidt med det og udtaler sig nærmere derom. Nu siget den højtærede Finansminister: Ja, men vi kan jo meget hurtigt raade Bod paa dette ringe Resultat ved at forhøje Jernbanetaksterne, og han vil fremstille Sagen saaledes, at det egentlig afhænger af dette Ting, om vi skulde kunne naa et tilfredsstillende Resultat med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg synes imidlertid ikke, at Ministeren har Ret heri. Den højtærede Minister forlanger nemlig, for at vi overhovedet skal komme til at drøfte Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, at han faar et Forslag om Ejendomsskylden gennemført. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at disse to Forslag, et Forslag om Forhøjelse af Jernbanetaksterne og et Forslag om Forhøjelse af Ejendomsskylden, har noget som helst med hinanden at gøre. Det er mig ganske umuligt at se, at der er nogen Sammenhæng derimellem. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa en Omtale af Ejendomsskyldloven, men jeg vil dog sige saa meget, at naar jeg for mit Vedkommende er mod dette Lovforslag, er det særlig af to Grunde. For det første, fordi Ejendomsbesidderne gennem de kommunale Skatter blive ramt ret rigeligt ved Paalæg af nye Skatter. Det sker jo ganske særlig omkring i Amtskommunerne,

hvor Forøgelsen af Skatterne saa godt som udelukkende rammer Ejendomsbesidderne. Det sker ogsaa i Sognekommunerne, hvor Forhøjelse af de kommunale Skatter rammer Ejendomsbesidderne, og det sker ogsaa i Bykommunerne, hvor der adskillige Steder som Følge af Dyrtidsløvene lægges paa Ejendomsskylden, f. Eks. i København. Derfor synes jeg, at Ejendomsbesidderne bliver ramt tilstrækkeligt gennem Forhøjelsen af de kommunale Skatter, og at der derfor ikke er Grund til at skride ind her med en Forhøjelse af Statsskatterne paa Ejendom. Det er den ene Grund. Den anden er den, at jeg synes, at paa samme Tid, som vi gennem Lovgivningsforanstaltninger og gennem Regeringsforanstaltninger foretager den ene Indskrænkning efter den anden i Ejendomsbesiddernes Raadighed over deres Ejendom, er det ikke forsvarligt at forhøje Skatterne. Det er af disse to Grunde, at jeg er imod en Forhøjelse af Ejendomsskylden, og jeg kan ikke se, at dette Spørgsmaal har det fjerneste med Jernbanetaksterne at gøre. Nej, hvis den højtærede Finansminister ønsker at raade Bod paa det uheldige Forhold, der er fremkommet ved Driften af vore Jernbaner, saa lad os løse dette Spørgsmaal for sig; det behøver virkelig ikke at kædes sammen med noget som helst andet.

I mine første Udtalelser spurgte jeg den højtærede Finansminister, om han fremdeles saa lige saa mørkt paa den finansielle Stilling her i Landet, som han gjorde for et Par Maaneder siden, da han ved Finanslovens tredie Behandling i Folketinget meget udførligt omtalte den Sag. Den højtærede Minister svarede, at heri var der ikke sket nogen Forandring, og jeg havde ventet mig dette Svar, for i det forløbne Par Maaneder er der jo ikke sket noget som helst, der kunde fremkalde et lysere Syn paa den finansielle Stilling; men tværtimod adskilligt, som kunde bevirke, at Stillingen er endnu vanskeligere, end den var den Gang. Nu sagde den højtærede Minister, at han for at imødegaa de store Vanskeligheder, som vi kan vente, havde sørget for en god Kassebeholdning. Den højtærede Minister tilføjede senere, at der allerede var gaaet et ikke ringe Svind i den, men at den dog endnu var saa stor, at han mente at kunne være tilfreds dermed. Dette kan vi naturligvis alle være tilfredse med, og jeg for mit Vedkommende føler ogsaa en vis Tilfredshed ved at vide, at Finansministeren ikke er ved bar Bund med Hensyn til Finanserne. Jeg maa imidlertid sige, at naar jeg fremsatte